

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

9 maart 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitvoering van de terugnameverplichting van afvallandbouwfolies	1
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het intekenen op de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling' voor het jaar 2006	3
Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwkerke tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aankoop en het beheer van kustduinen	4
Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de sanering door Umicore van de wijk Glasfabriek in Lommel	7

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de uitvoering van de terugnameverplichting van afvallandbouwfolies

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, landbouwfolies worden in de landbouw op grote schaal gebruikt. Na een tijdje zijn ze evenwel versleten of kapot gegaan door de weersomstandigheden en worden de folies afval.

Het Vlaams Reglement voor Afvalvoorkoming en -beheer, afgekort Vlarea, voorziet in een regeling voor deze folies. In artikel 1.1.1, paragraaf 2, punt 13, van het besluit staat de definitie. Het gaat om 'kunststofolie die wordt gebruikt in het kader van een land-, tuinbouw- of veeteeltactiviteit, met uitzondering van verpakkingsafval'. Volgens artikel 2.3.1 van het Vlarea worden afvallandbouwfolies aangeduid als bijzondere afvalstoffen.

In artikel 3.1.1.1, punt 8, c, van hetzelfde besluit staat dat met ingang van 1 juli 2004 afvallandbouwfolies onderworpen zijn aan de aanvaardingsplicht door de eindverkoper, de tussenhandelaar en/of de producent. In artikel 3.1.1.2, paragraaf 1, staat duidelijk dat de eindverkoper, de tussenhandelaar en de producent de afvalstof gratis in ontvangst moeten nemen, zelfs als de consument geen vervangende producten aanschaft. Conform punt 12 van deze paragraaf vallen vanaf 1 juli 2004 ook afvallandbouwfolies onder deze regeling.

Mijnheer de minister, tot op heden werd geen milieu-beleidsafspraken afgesloten, omdat de landbouwfoliesector de aanvaardingsplicht betwist. Dat veroorzaakt problemen bij land- en tuinbouwers die op een correcte manier hun afvallandbouwfolies willen verwijderen en dwingt hen soms tot het opslaan van grote hoeveelheden of de afvoer tegen betaling naar containerparken of -bedrijven, waarvan de kostprijs kan oplopen tot 25 euro per kubieke meter. In een aantal gevallen zal wellicht ook worden overgegaan tot illegale en onverantwoorde verbranding van deze kunststoffen.

Mijnheer de minister, ook de gemeenten kampen nog altijd met het probleem. Ze weten niet goed wat ze met de landbouwfolies moeten doen. De ene gemeente probeert vriendelijk te zijn ten opzichte van de landbouwer en stelt gratis een container ter beschikking, terwijl de andere gemeente de folies niet toelaat op het containerpark. Er zijn dus niet alleen problemen bij de landbouwer zelf, maar ook bij de gemeenten.

Mijnheer de minister, over welke hoeveelheid afval gaat het? Worden hierover gegevens bijgehouden? Zo ja, door wie en op welke informatie steunen deze gegevens?

Voert u gesprekken met de betrokken sector over de opmaak van een milieubeleidsafspraken? Zo ja, wanneer stelt u deze MBO in het vooruitzicht? Wat is de stand van zaken? Zo nee, zult u gesprekken opstarten? Wanneer zal dat gebeuren?

Mijnheer de minister, hoe zult u de aanvaardingsplicht voor afvallandbouwfolies, die van kracht is sinds 1 juli 2004, op korte termijn doen naleven? Waar en hoe kunnen landbouwers terecht met klachten over het niet respecteren van deze aanvaardingsplicht?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, u weet dat onze fractie bekommerd is om de landbouwsector in het algemeen.

Mijnheer de minister, op 6 januari heb ik een schriftelijke vraag gesteld over deze problematiek, want ik ken de problemen met landbouwfolie als afvalproduct. In uw antwoord stond dat momenteel met de sector en de folieproducenten een overleg wordt georganiseerd en dat ze zelf een voorstel zullen aanreiken. Ik ben benieuwd of hierover ondertussen al iets meer geweten is.

Mijnheer de minister, we moeten elke keer opnieuw vaststellen dat aanvaardingsplichten worden ingevoerd waarvoor de MBO nog niet is geregeld. Eigenlijk zetten we elke keer een bepaalde sector onder druk en voeren we een aanvaardingsplicht in waar-

aan ze niet kunnen voldoen, omdat er geen MBO bestaat. Ik wil ervoor waarschuwen om niet te snel aanvaardingsplichten in te voeren, zolang er geen duidelijke MBO bestaat.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, ik kan me aansluiten bij uw opmerking. Men moet met enige zorg aanvaardingsplichten invoeren en ze zeker ook kunnen concretiseren.

Mijnheer Callens, volgens schattingen wordt in België jaarlijks 4000 ton landbouwfolie, 5000 ton tuinbouwfolie en 3000 ton stretchfolie op de markt gebracht. Landbouwfolies worden veelvuldig hergebruikt bij de landbouwers zelf. Dat is een goede zaak. Volgens de statistieken en de beschikbare gegevens die mijn administratie heeft verzameld, wordt op dit moment 20 percent als afval ingezameld en verwerkt.

De aanvaardingsplicht voor landbouwfolies, zoals vastgelegd in het Vlarea, is op dit ogenblik nog niet ingevuld. De OVAM heeft onderhandelingen gevoerd met de sector – de folieproducenten, de federatie, de invoerders en de landbouworganisaties – om tot een milieubeleidsovereenkomst te komen. De sector wenste echter niet over te gaan tot ondertekening van de voorgestelde milieubeleidsovereenkomst, omdat er op het ogenblik van de productie van de folies geen onderscheid kan worden gemaakt tussen landbouwfolies en folies voor de bouw. Daarom is een aanvaardingsplicht voor landbouwfolies nauwelijks uitvoerbaar.

Ook in Nederland is de aanvaardingsplicht voor landbouwfolies, die in 1997 werd ingevoerd, na enkele jaren ingetrokken wegens te weinig toegevoegde waarde.

Mijnheer Callens, ik ben bereid om alternatieven voor de aanvaardingsplicht te overwegen, want ik denk dat we ook op andere manieren resultaten kunnen bereiken. Op dit moment wordt door de producenten en de landbouworganisaties een beheersplan voorbereid. Ik wil hier niet op vooruitlopen, maar dat kan eventueel een milieubeleidsovereenkomst vervangen.

Men heeft me een ontwerp overgemaakt, waarover de volgende dagen verder zal worden gesproken, natuurlijk in overleg met de OVAM en de betrokkenen. Daarna zullen de nodige beslissingen worden

genomen om tegemoet te komen aan de noden van de landbouwers en om een optimale inzameling en een milieuvriendelijke verwerking te organiseren. Ik ga ervan uit dat op korte termijn een overeenkomst kan worden bereikt over een beheersplan, waardoor de problemen opgelost zullen worden.

Ondertussen hebben verschillende gemeenten zelf initiatieven genomen om de inzameling van landbouwfolies te organiseren. Indien deze folies voldoende zuiver zijn, is de economische waarde voldoende hoog om recyclage mogelijk te maken zonder dat hiervoor moet worden betaald. Ik hoop dat ik zo snel mogelijk tot een overeenkomst kan komen over het voorstel voor beheersplan. Ik zal u op de hoogte houden.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

Uw administratie heeft de juiste informatie ingewonnen. De vervuilde folies vormen een probleem. Sommige landbouwers bieden folies aan waar aarde en slib aan hangt. Naar het schijnt, kan de verwerker dat vuil op een redelijk gemakkelijke manier verwijderen. Dat is niet wetenschappelijk bewezen.

Wat nuttig zou zijn, is een beheersovereenkomst met de gemeentes of de intercommunales. De sector zou een vergoeding kunnen betalen voor de verwerking. Dat zou de ideale oplossing zijn. We moeten vermijden dat de landbouwers in sommige gemeenten hun folies niet kwijt kunnen en in andere te veel moeten betalen omdat de gemeente zelf niet weet wat ze ermee moet doen. Ze verkopen de folies dan aan een verwerker die er misbruik van maakt en te veel aanrekent.

Minister Kris Peeters: Ik dank u voor uw steun. Hopelijk kunnen we dit in de komende weken op een positieve manier afronden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het intekenen op de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling' voor het jaar 2006

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling 2005-2007' voorziet in een samenwerking tussen het Vlaamse Gewest en de gemeenten voor een periode van 3 jaar. Tot nu toe moesten de gemeenten die in de loop van de jaren hun ambitieniveau wilden bijstellen, een nieuw intekenformulier indienen voor 1 april van het volgende jaar. In de nieuwe samenwerkingsovereenkomst geldt het intekenformulier slechts voor één jaar, namelijk 2005. De gemeenten vragen zich af of ze opnieuw moeten intekenen.

Pas begin februari 2006 ontvingen de meeste Vlaamse gemeenten het nieuwe intekenformulier. Door de administratie werden tegenstrijdige richtlijnen gegeven. Aanvankelijk moest men niet terug naar de gemeenteraad met deze beslissing; in de nieuwste berichten staat het tegenovergestelde. Er bestaat veel onduidelijkheid. Zo vraagt men zich af of de arbeiders in het kader van de MiNa-overeenkomst opnieuw moeten worden aangevraagd.

Mijnheer de minister, hebt u zicht op de communicatie van de administratie naar de gemeenten over de intekening op de samenwerkingsovereenkomst voor het jaar 2006? Hoe zit het in de praktijk? Moet men opnieuw naar de gemeenteraad voor de intekening? Is dat niet in strijd met de initiële contracttekst volgens welke men een overeenkomst voor een periode van drie jaar kon ondertekenen? Is dat nog haalbaar tegen 1 april, de uiterste inschrijvingsdatum?

Hoe zit het met gemeenten die niet terug naar de gemeenteraad gaan? Krijgen zij dan geen subsidies, ook al hebben ze de initiële overeenkomst ondertekend?

Vorig jaar hebt u een onderzoek aangekondigd naar manieren om dit alles te vereenvoudigen. U hebt al belangrijke maatregelen genomen voor de rapportering. De administratie – en dat verwondert mij fel – heeft nu echter een checklist opgesteld die de gemeenten moeten volgen bij hun rapportering. Die

checklist is 70 bladzijden lang! Hij is toegevoegd aan de contracttekst die ook al 94 pagina's telt. Is dat nu een vereenvoudiging? Moet dat niet nog eens worden nagekeken?

De onduidelijkheden moeten in ieder geval snel worden opgelost, eventueel via een omzendbrief.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Ik sluit me aan bij deze vraag, mijnheer de minister. Ik kan begrijpen dat dit voor u een hele opgave is. Dit is een omvangrijk dossier geworden, maar ik veronderstel dat enige vereenvoudiging wel mogelijk is. Mag ik op een positief antwoord rekenen, mijnheer de minister?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, uiteraard ben ik altijd een voorstander van de administratieve vereenvoudiging geweest. (*Opmerkingen van de heer Jef Tavernier*)

Jawel, mijnheer Tavernier, ik heb jarenlang de kunst van het vraagbare beoefend. Dat is een heel aangepaste bezigheid, ik kan het u aanraden. Ik moet nu de kunst van het haalbare beoefenen. Ik krijg dat stap voor stap onder de knie, maar het zijn twee aparte vaardigheden. Ik ben me daarvan bewust. Ik probeer degene die de kunst van het vraagbare nog beoefenen, ervan te overtuigen dat ze hun vragen met enige bescheidenheid moeten formuleren. Dat geldt zeker voor mijn departementen omdat het allemaal niet zo evident is en zo snel gaat als ik zou willen. Het is een kwestie van doorzetten en voortwerken.

Ik dank u voor uw vraag, mevrouw Crevits. Ze geeft mij de gelegenheid om de puntjes op de i te zetten. De onduidelijkheden kunnen ook ontstaan zijn doordat men de informatie niet goed heeft doorgenoemen. Op 10 december 2004 ontvingen de gemeenten een schrijven over de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling 2005-2007'. In dit schrijven werden de gemeenten erop gewezen dat er jaarlijks een intekenformulier nodig is voor de periode 2005-2007 en dat dit een wijziging is ten opzichte van de periode 2002-2004.

De reden daartoe is eenvoudig, de reden is van budgettair-technische aard. De Inspectie van Financiën heeft erop gewezen dat ik bedragen kan vastleggen voor één jaar maar niet voor langer. Daarom moet

het intekenformulier zo worden opgemaakt dat de gemeente zich principieel voor drie jaar tot de overeenkomst engageert, maar jaarlijks effectief een ondertekening hieromtrent met het gewest afsluit. Via een mailing heeft de administratie de gemeenten hier begin februari aan herinnerd met oog op de intekening voor het jaar 2006, zodat ze het niet over het hoofd zouden zien. Tegenover 2005 is er dus niets gewijzigd.

Omdat heel wat gemeenten de voorbije weken de vraag stelden of er al dan niet terug een gemeenteraadsbesluit nodig is, werd dit in de mailing ook nog eens verduidelijkt. Als men een besluit heeft genomen voor een periode van drie jaar, dan moet men niet terug naar de gemeenteraad. (*Opmerkingen van mevrouw Hilde Crevits*)

Dan zal ik mijn website zo snel mogelijk aanpassen.

Elke ondertekening moet gedekt zijn door een gemeenteraadsbeslissing. Dat is het algemene principe. Dat is evident. De gemeenten die vorig jaar een gemeenteraadsbesluit hebben opgemaakt dat alleen de ondertekening voor dat jaar 2005 dekt, moeten dus opnieuw een gemeenteraadsbesluit indienen. Als in het gemeenteraadsbesluit een goedkeuring is gehecht aan een engagement voor drie jaar, dan is er geen nieuwe gemeenteraadsbeslissing nodig en volstaat een collegebeslissing. Dat staat duidelijk in de brief. Als de mededeling op de website niet juist is, dan zal ik dat vandaag nog laten corrigeren.

Als men het intekenformulier niet tijdig verstuurt, krijgt men gewoon geen subsidies. Ik ga er echter van uit dat de opgelegde deadline geen probleem is voor de gemeenten.

Er heeft een overleg plaatsgevonden met de VVSG en de vereniging van de provincies. Dit heeft geleid tot het opstellen van een checklist voor de manier van rapporteren. Dit overleg wordt nog voortgezet met het oog op fundamentele aanpassingen aan de nieuwe overeenkomst. Men mag erop rekenen dat er na 2007 op dat vlak een nieuw tijdperk aanbreekt.

Mevrouw Hilde Crevits: Ik ben erg blij met het duidelijke antwoord. De website www.mina.be is op 1 februari aangepast. Men kan er sindsdien lezen dat hoe dan ook een gemeenteraadsbeslissing nodig is. De communicatie is plots veranderd en dat heeft voor verwarring gezorgd bij een aantal gemeenten.

Minister Kris Peeters: Als dat er zo staat, dan is dat juist. Er is altijd een gemeenteraadsbeslissing nodig. Een jaarlijkse beslissing is evenwel niet nodig als men een beslissing voor de periode van drie jaar heeft genomen. In elk geval zal ik vragen om de tekst op de website aan te passen, zodat er geen misverstanden mogelijk zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwkerke tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aankoop en het beheer van kustduinen

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de kustduinen en aanverwante kustgebonden natuurlijke milieus, zoals zilte schorren en slikken, zijn schaars en bezitten een bijzonder grote natuurwetenschappelijke waarde en patrimoniaal belang. Bovendien vormen zij een van de belangrijkste troeven van het kusttoerisme. De kust is Vlaanderens belangrijkste toeristische regio. Om al die redenen is het belangrijk dat kustduinen en schorren op afdoende wijze worden beschermd en beheerd. Gezien de noodzaak van een intensief beheer, zowel met het oog op de toeristisch-recreatieve ontsluiting als op de instandhouding en het herstel van de natuur- en landschapswaarden, is het aangewezen dat de duinen eigendom van de Vlaamse overheid zijn. In 1997 was echter nog maar 27 percent van de kustduinen eigendom van het Vlaamse Gewest.

Tussen 1965 en 1997 gebeurde de verwerving van duinen aan onze Vlaamse kust door de Belgische staat en zijn rechtsopvolger het Vlaamse Gewest tergend traag. In die periode werd gemiddeld slechts 5,5 hectare per jaar aangekocht. De redenen zijn een gebrek aan hiermee belast personeel en een tekort van budgettaire middelen,

In 1997 werden door mevrouw Vera Dua en de heren Jacky Maes, Johan Sauwens en ikzelf voorstellen van decreet ingediend voor de oprichting van een verwervingsinstrument voor de Maritieme Duinstreek.

Deze decreetvoorstellen werden uiteindelijk, na een lange bespreking, niet aangenomen. Toch vormden ze de aanleiding voor de beslissing van de Vlaamse Regering van 4 februari 1998 om in een verwervingsinstrument te voorzien, via een artikel op haar begroting ten behoeve van de aankoop van kustduinen. Er is toen ook voorzien in personeel dat moet zorgen voor de aankoop van kustduinen en de toekenning van schadevergoedingen in uitvoering van het Duinendecreet.

Aan de Internationale Conferentie 'Dunes & Estuaries 2005', die van 19 tot 23 september 2005 te Koksijde plaatsvond, namen 170 bewindslieden, wetenschappers en beheerders uit vijftien verschillende landen deel. Op de conferentie was een heel interessante voordracht gewijd aan het duinenaankoopbeleid. Daaruit blijkt dat sinds de oprichting van het verwervingsinstrument voor de Maritieme Duinstreek 480 hectare duinen zijn aangekocht, wat betekent dat het gemiddelde tempo van de aankoop van kustduinen is opgetrokken van 5,5 hectare per jaar tot 69 hectare per jaar! Dit succesvol voluntaristisch duinenaankoopbeleid zorgt er niet alleen voor dat onze kustduinen ten bate van de gemeenschap en de natuur worden gevrijwaard, maar bezorgt het Vlaamse Gewest ook op Europees niveau een positief imago inzake kustnatuurbeleid.

Er rijst nu de vrees dat met de in de media reeds herhaalde malen als 'Beter Bestuurlijk Beleid' aangekondigde hervorming van de Vlaamse administratie het sinds 1998 succesvolle duinenaankoopbeleid in het gedrang zou kunnen komen. De tot vandaag met de verwerving van kustduinen belaste afdeling Natuur van AMINAL zou immers opgaan in het nieuwe Agentschap Natuur en Bos. Ik herhaal dat het gebrek aan specifiek met de verwerving van kustduinen belast personeel en aan voor duinenverwerving gereserveerde budgettaire middelen destijds leidde tot een tergend traag tempo van duinenaankopen.

Ik herinner er eveneens aan dat de minister in zijn antwoord van 21 april 2005 op de interpellatie van de heer Jan Loones heeft verzekerd dat het in 1998 aangevat beleid van verwerving van kustduinen zal worden voortgezet. De minister uitte toen ook zijn bekommernis om een goed beheer van de aangekochte kustduinen te waarborgen.

Ik wil de minister hierover enkele vragen voorleggen. Een: zal men erop toezien dat er ook na de hervorming van de administratie op de begroting van de Vlaamse Regering een artikel voor de verwerving van de kustduinen gereserveerd blijft?

Twee: zal men erop toezien dat er na de hervorming van de administratie een aparte personeelscel van het toekomstige Agentschap Natuur en Bos belast zal blijven met de voorbereiding en de opvolging van de aankopen van kustduinen? Hoeveel personeelsleden zijn er vandaag en zullen er in de toekomst belast zijn met de aankoop van kustduinen, en wat zijn de kwalificaties van die personeelsleden?

Ten derde, wat is de huidige stand van zaken van de reeds in juni en september 2005 in de pers aangekondigde aankopen van de Simlidiunen en het Zwin?

Ten vierde, kunt u een overzicht geven van de in de maritieme duinstreek reeds aangewezen Vlaamse natuurreservaten? Hebben die Vlaamse natuurreservaten reeds een goedgekeurd beheersplan of zullen zij dat binnen afzienbare tijd hebben? Welke conclusies kunnen hieruit worden getrokken?

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Ik sluit me aan bij deze vraag. Gezien de prijsproblematiek wil ik niet verder ingaan op de aankoop van duinen. Ik weet dat het op het terrein soms moeilijk ligt eenmaal een aankoop is aangekondigd.

Ik wil wel even ingaan op de problematiek van de vertuining. We hebben het daar in deze commissie al over gehad. Daarbij worden duinen aangekocht door privé-eigenaars voor het vergroten van hun tuin. Zijn er mogelijkheden of maatregelen om dit tegen te gaan en dus te beletten dat duinen vertuind worden? Het omvormen van duinen in tuinen heeft op zich niets te maken met natuurbeheer. Deze problematiek houdt de mensen uit de omgeving, de toeristen en de natuurliefhebbers bezig.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer Tavernier, dit probleem heeft een tijdje geleden ook de media gehaald. U hebt er toen ook op gewezen dat het niet kan dat kapitaalkrachtige mensen hun tuin vergroten door duinen aan te kopen. We moeten de bestaande instrumenten inzetten om te voorkomen dat dit gebeurt.

Mijnheer Van Nieuwkerke, in het kader van de hervorming van de administraties blijft het MiNa-fonds behouden, inclusief de indeling in artikelen. Dit betekent dat ook artikel 5320 van het MiNa-fonds, dat gereserveerd is voor de verwerving van kustdui-

nen, behouden zal blijven. Er rijst wel een probleem indien het decreet op de nieuwe comptabiliteit in werking zou treden, maar dat is niet het geval voor de eerstkomende twee jaar. Ik ben het met u eens dat het, om het huidige aankooptempo van kustduinen te kunnen verzekeren, wenselijk is om ook daarna een afzonderlijk budget te blijven reserveren.

Wat uw vraag over het personeel betreft, bestaat er sinds 1998 een personeelscel Bescherming, Beheer en Aankoop van Natuurgebieden aan de Kust binnen de afdeling Natuur. Deze cel staat in voor zowel de voortzetting van de duinenverwerving als de implementatie van de decreten van 14 juli 1993, 16 november 1994 en 29 november 1995 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen, de zogenaamde duinendecreten.

De implementatie van de duinendecreten bestaat hoofdzakelijk in de behandeling van de uit de bescherming van de kustduinen voortvloeiende schadevergoedingsplicht en de handhaving van het decretaal opgelegde bouwverbod.

Deze cel omvat een adjunct van de directeur van niveau A1 en een administratief medewerker van niveau C1. De adjunct van de directeur is een juriste. Dat is aangewezen omwille van de talrijke juridische aspecten die optreden bij de behandeling van de ingevolge de duinendecreten verschuldigde schadevergoedingseisen, de handhaving van het bouwverbod en ook de aankoop van kustduinen. De administratieve medewerker zorgt voor de nodige administratieve en technische ondersteuning. Voor de natuurwetenschappelijke en planologische aspecten van de duinaankopen wordt de cel ook deeltijds bijgestaan door een landbouwkundig ingenieur met specialisatie Waters en Bossen.

Gezien de aard en de complexiteit van de taakstelling voor het duinenbeleid is het noodzakelijk dat ook in de toekomst, binnen het binnenkort op te richten agentschap Natuur en Bos, de passende personeelsinzet wordt behouden. Conform het kaderdecreet bestuurlijk beleid en het besluit van de Vlaamse Regering van 10 oktober 2003 tot regeling van beslissingsbevoegdheden aan de hoofden van de intern verzelfstandigde agentschappen van de Vlaamse overheid, moet de leidend ambtenaar bepalen hoe deze opdracht organisatorisch wordt ingevuld.

Wat uw derde vraag betreft: in beide aankoopdossiers zijn de onderhandelingen nog niet afgerond.

Het vrijgeven vandaag van meer details over het verloop van de onderhandelingen kan het verdere verloop van die voorgenomen duinaankopen alleen maar bemoeilijken. Hoe meer over de onderhandelingen wordt bekendgemaakt, hoe moeilijker een overeenkomst wordt bereikt, met prijsstijgingen en andere gevolgen van dien. Op dat vlak heeft de heer Tavernier gelijk. Ik wil dan ook alleen bevestigen dat de onderhandelingen bezig zijn. Het is de bedoeling dat die binnenkort worden afgerond.

Ik heb een lijst bij me van de Vlaamse natuurreservaten die op 1 maart 2006 in de Maritieme Duinstreek waren aangewezen op het grondgebied van De Panne, Nieuwpoort, Koksijde, Bredene en Knokke-Heist. Ik zal u die bezorgen. Ik beperk me hier tot de conclusies.

Van de negen Vlaamse natuurreservaten die zich binnen de Maritieme Duinstreek bevinden, hebben er vijf een goedgekeurd beheersplan. Van het Vlaamse natuurreservaat De Duinen en Bossen van De Panne hebben twee deeldomeinen, namelijk De Westhoek en De Houtsaegerduinen, sinds 1996 goedgekeurde beheersplannen, die op heden op het terrein volledig zijn uitgevoerd. Het eveneens uit 1996 daterende natuurherstelplan voor De IJzermonding is voor het grootste gedeelte uitgevoerd.

Voor de drie Vlaamse natuurreservaten De Noordduinen, De IJzermonding en De Zwinduinen en -polders worden momenteel beheersplannen opge maakt die, net als het beheersplan voor het uitgebreid Vlaamse natuurreservaat De Duinen en Bossen van De Panne in de loop van 2006 en 2007 ter goedkeuring zullen worden voorgelegd. Dat is, al zeg ik het zelf, een heel bevredigende stand van zaken, waaruit kan worden geconcludeerd dat binnen de Maritieme Duinstreek de beheersplanning gelijke tred houdt met de grondverwerving.

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Mijnheer de minister, er zijn belangrijke aankoopdossiers voor de Simliduinen en Het Zwin. Ik heb er, bewust, niet voortdurend vragen over gesteld. Ik wilde enkel weten of het dossier in gunstige zin evolueert en wat de timing is.

Mijnheer de minister, ik weet dat het een delicate kwestie is. Het is aan u om een antwoord te geven of niet. Ik wou op de eerste plaats verzekeren dat het

aankoopbeleid kan worden voortgezet. Ik ben tevreden dat u, zowel budgettair als qua personeel, erover zult waken dat de plannen worden geïmplementeerd. In die zin ben ik tevreden met uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de sanering door Umicore van de wijk Glasfabriek in Lommel

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik weet dat we vrij recent nog een debat hebben gevoerd over de sanering en de problematiek van de verontreiniging, waarbij de vraag rees of de sanering misschien een beetje moet worden bijgestuurd, uitgebreid of versneld. Daarover wil ik het niet hebben.

Mijn vraag doet ook niets af aan de doelstellingen die tijdens de vorige legislatuur werden geformuleerd en aan de overeenkomst die toen met Umicore werd afgesloten voor de sanering van de terreinen op en rondom het bedrijf en in de ruimere omgeving. Het was toen duidelijk de afspraak om eerst de bedrijfs-terreinen en de woonwijken Wezel en Glasfabriek aan te pakken. Ik wil dus de doelstellingen van de sanering en de overeenkomst niet in vraag stellen.

Umicore is op dit moment bezig om de vestigingen en de aangrenzende woonwijken te saneren. Voor de wijk Glasfabriek in Lommel zou dat neerkomen op de totale ontruiming en afbraak van de woningen tegen 2008. Momenteel staan er nog ongeveer 27 woningen.

De woningen zijn gelegen in een industriezone en dus niet in een woonzone. De woningen werden indertijd door de glasfabriek gebouwd, maar Umicore heeft ze overgenomen. De glasfabriek verdween en de woningen werden ter beschikking gesteld van werknemers van Umicore. De mensen woonden er gratis, maar Umicore stelde wel bepaalde verwachtingen aan de bewoners inzake beschikbaarheid en dergelijke.

We weten allemaal dat het industriegebied ook industriegebied moet blijven. Het uitdoofscenario

dat werd uitgetekend, kreeg de steun van iedereen, zowel van de gemeentebesturen, het bedrijf als van de bewoners.

Umicore heeft nu beslist om versneld over te gaan tot sanering. Voor Umicore betekent dat de totale afbraak van de woningen. Dat wil zeggen dat deze woningen eind 2007 ontruimd moeten zijn en in 2008 worden afgebroken, om op die manier de radicale sanering van dit terrein te realiseren.

De mensen wonen dikwijls al heel lang in die woningen. Het gaat om oudere mensen, voor wie het niet vanzelfsprekend is om te verhuizen. Ik besef dat ze nu gratis in de woningen wonen, maar als tegenprestatie hebben ze dikwijls heel wat geïnvesteerd om de woningen op te kalefateren en te verbeteren.

De plannen van Umicore brengen wel wat menselijke problemen met zich mee. Als de mensen moeten vertrekken, rijst de vraag of in de buurt voldoende alternatieve huisvesting beschikbaar is. Aangezien de Glasfabriekwijk tamelijk geïsoleerd ligt, zal het uiteraard gaan over alternatieven in de ruimere omgeving.

Mijnheer de minister, ik stel mijn vragen aan u, maar de verantwoordelijkheid in het kader van de sanering ligt natuurlijk ook bij Umicore. Ik denk dat het bedrijf rekening zal moeten houden met de menselijke aspecten en de nodige begeleidende maatregelen zal moeten nemen.

Umicore heeft beslist tot totale afbraak. Ik vraag me af of men nu al tot een totale afbraak moet overgaan. Voor de sanering van de woonwijk Wezel worden de woningen ook niet afgebroken. De Glasfabriek is industriegebied. De totale afbraak en het afstappen van het uitdoofscenario is natuurlijk in zekere zin de gemakkelijkste oplossing. Ik besef wel dat de wijk met het uitdoofscenario geleidelijk aan leeg zou komen te staan. Er komt dan ooit eens een kritisch moment. Het lijkt me bijvoorbeeld erg moeilijk om twee à drie gezinnen over te houden. Maar het gaat toch nog om 27 woningen en gezinnen. Is de afbraak echt nodig om dit gebied te saneren? Is het nodig het uitdoofscenario te verlaten?

Als dat toch de enige manier van sanering zou zijn, welke begeleidende maatregelen neemt u? Welke maatregelen neemt Umicore? Onderhandelt u daarover met Umicore? Zorgt u voor alternatieven voor de bewoners die al dan niet vrijwillig zullen verhuizen?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Sannen, dit is natuurlijk een zeer delicaat dossier. Ik heb er, naar aanleiding van het cadmiumplan, ook over gepraat met burgemeester Vanvelthoven en natuurlijk ook met Umicore. U hebt de diverse elementen correct aangehaald. Ik zet alles nog even op een rij.

In het convenant afgesloten door mijn voorganger tussen Umicore en het Vlaamse Gewest is de sanering van de woonwijk Glasfabriek ingeschreven met het oog op de realisatie van de gewestplanbestemming. In het kader van het cadmiumplan werd nagegaan of we de sanering niet versneld kunnen uitvoeren. Umicore is daartoe bereid. Wat u niet hebt aangehaald, is dat door de bestemming als industriegebied op het gewestplan Europese subsidiëring voor de aanleg van een industriezone mogelijk is tot 2008. Dat is de deadline. Natuurlijk kunnen we geen industriezone creëren en de woningen behouden met of zonder sanering. Dat staat echter volledig haaks op de realisatie van de bestemming.

Het meest belangrijke is de zorg voor de bewoners. Ik hoop dat ze niet manu militari worden uitgezet, dat zou ik echt niet willen. Wie daar nu nog woont, woont gratis. Maar we moeten dit sociaal probleem oplossen en die mensen een alternatief bieden en begeleiding. Daarover heb ik met de burgemeester en met Umicore gesproken. Ik heb begrepen dat zowel de burgemeester als Umicore zo snel mogelijk tot een oplossing willen komen om de wijk te saneren. De gemeente spant zich in om samen met Umicore een sociaal aanvaardbare oplossing te vinden voor de verhuis van de bewoners. De burgemeester voelt zich erg bezorgd en wil de nodige initiatieven nemen. Umicore reageert daar zeer welwillend op. We hebben afgesproken dat zij mij rapporteren over de gang van zaken.

In het cadmiumplan is 2007 naar voren geschoven, maar de sociaal aanvaardbare oplossing staat bovenaan op de agenda. 2008 is van belang voor de Europese subsidies. We zullen er in de komende weken en maanden alles aan doen om dit op te lossen. De gemeenteraadsverkiezingen vallen op een specifieke datum, we moeten daar een beetje voorzichtig mee zijn. Ik heb het volste vertrouwen in de burgemeester van Lommel. Hij pakt de zaak met de nodige omzichtigheid en deskundigheid aan.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de minister, als ik het goed begrijp, blijft Umicore kiezen voor een versnelde en totale sanering. Op korte termijn zou de wijk dan verdwijnen. U verwijst telkens naar de samenwerking tussen de gemeente en Umicore. Volgens mij kunt u in dit plan als minister ook een cruciale rol spelen. U moet ervoor zorgen dat Umicore oog heeft voor de sociale en menselijke dimensie. Ik vertrouw op uw laatste woorden, dat u feedback verwacht. Wilt u dat goed in het oog houden, mijnheer de minister? Naast de burgemeester en het bedrijf, is de Vlaamse overheid de derde speler. Zij kan faciliteren en het sociale aspect bewaken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
